

၁၂၆
၁၂၆
၁၂၆

လင်းစိန်သည်

လုံးချင်းလတ္တူသစ်

လွန်တို

နှင်းဆီဖြူဖြူ မင်းပရိသတ်

အခန်း (၁)

“အန်တီမြို့ရေ ...”

“အန်တီမြို့ရှိလား ...”

“ဝုန်း ...”

“ဒုန်း ...”

“အမလေး ... အမလေး ... ကြည့်စမ်း ... ငါ့အိမ်ပေါ်ကို
ခုန်ပေါက်ပြေးတက်လာတာ ... ဘယ်သူလဲဟဲ့”

“သား ... သားပါ ... အန်တီမြို့ ...”

သား ... တဲ့ ...။

ဘယ်ကသားလဲ ... အော်နေတာ ကလေးသံလေး။

“ဟဲ့ ... နောက်ဖေးကို ဝင်ခဲ့လေ ...”

ကိုယ့်မှာ က ... ကြော်လက်စ ချဉ်ပေါင်ကြော်အိုးတန်းလန်းနဲ့ မို့ ...
အိမ်ရှေ့ကိုလည်း ... ပြေးထွက်မသွားနိုင်။

ဒါနဲ့ ပဲ ... ဝင်လာတဲ့ ကောင်လေးကို ဒေါ်မြို့မေတ္တာ လှမ်းကြည့်လို
က်တော့ ...။

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း ... ငါက ... ဘယ်သူလဲလို့ မင်း ... မင်း ... လ
မ်းထိပ်အခွေဆိုင်က အားကွေ့မဟုတ်လား ... ပြောစမ်း၊ အန်တီမြို့တို့

အိမ်ပေါ်ကို မင်းဘာဖြစ်လို့ ခုန်ပေါက်ပြေးတက်လာတာလဲ ...”

“အန် ... အန်တီမြို့သမီး ... နှစ်သစ်ကူးလေ”

“ဟင် ... နှစ်ကူး ... ဟုတ်လား ... နှစ်ကူး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နာမည်ရင်းက နှစ်သစ်ကူးပါ ... အကျင့်ပါပြီး ခေါ်နေတာက ... နှစ်ကူး။

“အဟင့် ... သားဆီက ... ပိုက်ဆံကို မကြီးနှစ်ကူးညာယူသွားလို့ ...”

“ဘုရားရေ ... သားဆီက ပိုက်ဆံကို ... နှစ်ကူး ညာယူသွားတယ် ... ဟုတ်လား ...”

ဒေါ်မြို့မေတ္တာ အသက်ကိုတောင် ... မရှူနိုင်။

“နှစ်ကူး ... နှစ်ကူးက ဘယ်လိုညာယူသွားတာလဲ ... အန်တီမြို့ကိုပြောစမ်း ...”

ချဉ်ပေါင်ကြော်ကိုမွှေနေတဲ့ ... ယောင်းမကြီးကိုကိုင်ပြီး ဒေါ်မြို့မေတ္တာ မေးမိသည်။ ။ လာတိုင်နေတဲ့ ... အားကွေ့ဆိုတဲ့ ကောင်လေးငိုနေတာကပဲ ... တရှုပ်ရှုပ်လေးနဲ့ ငိုနေတာ။

ကြည့်ပါဦး ...။

အိမ်က မိမနိုင်ဖမနိုင် ... ဖလန်း ဖလန်းထဲနေတဲ့ နှစ်ကူးမက ... ကလေးဆီက ပိုက်ဆံကို ညာယူသွားလို့ တဲ့ ။

“အဟင့် ... သားကို ... နှစ်ရာတန် ဝေဖာမုန့်အိမ်ကလေးဆောက်ပေးမယ်ဆိုလို့ ... သားက နှစ်ရာပေးလိုက်တာ ... အဲဒါ မကြီးနှစ်ကူးက ငါးဆယ်တန် ဝေဖာမုန့်လေးတစ်ထုပ်ပဲဝယ်ပြီးဆောက်ပေးတာ ... တစ်

ရှုငါးဆယ်တောင် အမြတ်ကြီးစားသွားလို့ အန်တီမြို့ရဲ့ ... အဲဒါ .. အဲဒါ
... အန်တီမြို့ကို ... သားလာတိုင်တာ အဟင့် ... ဟင့် ...”

ကြည့်စမ်း ...။

ကလေးဆီက ပိုက်ဆံကို ... ဒင်း ... ဒီလိုလုပ်စရာလား။

“အခု ... အခု ... နှစ်ကူး ဘယ်မှာ လဲဟင် အားကွေ့ ... အန်တီမြို့ကို
ပြောစမ်း ...”

“လမ်းထိပ်က ... ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ... ဟမ်ဘာဂါတို့ နဲ့ ဒိုးဆက်
ဆော့နေတယ် ... အန်တီမြို့ရဲ့ ... အဲဒါလေ ... အိုအေစစ်ဆိုတဲ့ ကောင်
လေးဆီကနေ ရေခဲမုန့်တွေလည်း ... မကြီးနှစ်ကူးက ညာစားသွားလို့
.... အိုအေစစ်က ... အခု ... လမ်းထိပ်မှာ ငိုနေတာ သားက အလျော်
တောင်းတော့ ... သားငယ်ထိပ်ကိုလည်း ခေါက်တယ်၊ နင်တို့ မကျေနပ်
ရင် ... တိုင်ချင်ရာသွားတိုင်ဆိုလို့ ... အန်တီမြို့ကို ... သားလာတိုင်တာ
... အဟင့် ...”

တွေ့လား ... ကလေးဆီက ရေခဲမုန့်ကိုပါ ... ငတ်ကြီးကျပြီး ... ညာ
စားသွားတဲ့ မိန်းမ ... ရေခဲမုန့်ကို ဘယ်နေရာတွေတွေ့၊ မစားရမနေနိုင်
အောင် ငမ်းငမ်းတက်ဖြစ်နေတဲ့ ... ဒင်း ...။

“မငိုနဲ့ နော် ... အားကွေ့ ... တိတ် ... တိတ်၊ သားပိုက်ဆံကိုလည်း
အန်တီမြို့ပြန်ပေးမယ် ... ဒင်းကိုလည်း အန်တီမြို့ရိုက်မယ် ...”

ကလေးကျေနပ်အောင် ... နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ပြန်ပေးလိုက်ရပေမ
ယ့် ဒေါသတွေက ပြေပျောက်မသွား။

ကိုယ့်မှာ တော့ ... မနက်မိုးလင်းလို့ မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်ကတည်းက ...
သောက်တော်ရေလဲ ... ဘုရားဆွမ်းကပ်၊ ပုတီးစိပ်နဲ့ ဟော ... ဈေးကိုလ

ညဉ်း ပြေးရ ... ချက်ရပြတ်ရ ... ဘုန်းကြီးဆွမ်းလောင်းရနဲ့ ... တစ်ယောက်တည်း ဂျင်ဂျင်ကိုလည်နေတာ ...။

ဒင်းကျတော့ ...

မနက်ကိုးနာရီ ... နေဖင်ထိုးမှ အိပ်ရာထ ...။

မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၊ ရေအိမ်တက်နေတာက တစ်နာရီလောက် ...။

ပြီးတော့တစ်ခါ ... လမ်းထိပ် အသုပ်ဆိုင်၊ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၊ အကြော်ဆိုင်တွေမှာ စားချင်တာစား၊ တဝါးဝါး တဟားဟားစကားတွေ ထိုင်ပြော ... ပြီးရင် ... ဟိုလူနဲ့ ပြဿနာတက်၊ ဒီလူနဲ့ ပြဿနာတက်၊ ဟိုကလာတိုင် ... ဒီကလာတိုင် ...။

ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...။

ကိုယ်မွေးထားတာလည်း ... ဒီတစ်ယောက်တည်း။

ကိုယ်က ... ရပ်ကွက်ထဲ ... ဈေးထဲမှာ ငွေတိုးပေးစားတာ ညနေ စောင်းတာနဲ့ ... နေ့တိုး၊ ရက်တိုး၊ လတိုးတွေနောက်ကို သားအမိနှစ်ယောက် ... စာအုပ်တစ်အုပ်စီနဲ့ ခွဲလိုက်တောင်းနေရတာ လွယ်တယ်ထင်လို့ လား ...။

ရပ်ကွက်ထဲက ... ဟာတွေနောက်ကို ကိုယ်ကလိုက်။

ဈေးထဲကဟာတွေဆီကိုတော့ ... နှစ်ကူးမကိုလွှတ်နဲ့ ။

ရတဲ့ အခါလည်း ရ ... မရတဲ့ အခါလည်း ...စိတ်လျှော့ ပြန်လာရနဲ့ ... ဒီလိုပဲ ... သံသရာလည်နေအောင် လုပ်စားလာခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ ...။

ဒေါ်မြို့မေတ္တာ စိတ်ပူတာက ... နှစ်ကူးရဲ့ နောင်ရေးအတွက်ပါ ...။

အခုဆို ... စာပေးစာယူ ပထမနှစ်သင်တန်းကို ... နှစ်ကူးတက်နေ
တာ ...

အပျိုအရွယ်လေးမို့ ... ဟိုကိုလွှတ်လည်း စိတ်မချ ဒီကိုလွှတ်လည်း
စိတ်မချနဲ့ ကိုယ်လုံးလေးကတင်းတင်း ... ကော့စင်းနေတဲ့
မျက်တောင်ကြီးတွေကရှည်ရှည်၊ ပါးပြင်လေးတွေ ... နှုတ်ခမ်းလေး
တွေ ... မျက်ဝန်းလေးတွေက ဝင်းနှစ်စိုရဲပြီး ... သိပ်ကိုချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့
နှစ်ကူးကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ... ကောင်လေးတွေ စိတ်ဝင်စားကြတာ
ဒေါ်မြို့မေတ္တာ မသိဘဲနေပါ့မလား ...။

ဒါကိုတောင် ... အခုကြည့်စမ်း ...။

ကလေးတွေကြားထဲမှာ ... ဒင်းသွားရှုပ်နေတာ။

ချဉ်ပေါင်အိုးလေးကျတော့မှ ... ဘူးသီးဟင်းခါးအိုးလေးကိုထပ်တင်
... ငါးလေးအိုးကပ်ဟင်းကို ... ပြန်နွှေး အားလုံးစားဖို့ အဆင်သင့်
ဖြစ်ပြီဆိုတော့မှ ... မီးဖိုကွိုင်ခလုတ်ကိုပိတ် ... ဟင်းတွေ၊ ထမင်းတွေ
ကိုကြောင်အိမ်လေးထဲ စီထည့်နဲ့ ... အိမ်တံခါးပိတ်ပြီး ... ဒင်းနောက်ကို
... လိုက်ခဲ့တော့ ... မနက်ဆယ်နာရီခွဲ။

ဟမ်ဘာကာတို့ ကလေးတသိုက်နဲ့ ဒင်းက ... ဒိုးဆက် ဝင်ဆော့နေ
သတဲ့ ...။

ဒေါသထွက်တော့ လက်ကတုန် ... ဒင်းအကြောင်းစဉ်းစားလိုက်တို
င်းလည်း ... အူတွေလည်း ယား၊ အသည်းတွေလည်း ယား။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ... အပျိုရွယ်လေးတစ်ယောက်က။

ဒီလိုလတ်လျားလတ်လျား လျှောက်သွားနေစရာလား။

ကလေးတွေကြားထဲမှာ ... ဝင်ဆော့နေစရာလား။

*

အခန်း (၂)

“ဝမ်းကတ်နော် ... ဟမ်ဘာကာ ...”

“ဟာ ... မကြီးနှစ်ကူး ... မလိမ်နဲ့ နော် ...”

“ငါဘယ်မှာ လိမ်လို့ လဲ ...”

“မကြီးနှစ်ကူး တစ်ကတ်ဖွက်ထားတာ ... သားသိတယ်”

“အမ် ... ငါဘယ်မှာ ဖွက်လို့ လဲ ...”

“ဖွက်တယ် ... ဖွက်တယ် ... မကြီးနှစ်ကူး ... သားကိုလိမ်ဆော့နေတာ ... သားသိတယ် ...”

“ကောင်စုတ်လေးနော် ... နင်ငါ့ကို မတရားမပြောနဲ့၊ ဟား ဟား ... ဒီမှာ ဂိမ်းကတ်ရောက်ပြီကွ ...ဂိမ်းကတ်၊ ဟား ... ပေး ... ပေး ... ငါးဆယ်ပေး ...”

“မပေးဘူး ... မကြီးနှစ်ကူးလိမ်တယ် ...”

“ဟမ်ဘာဂါနော်... ငါထိပ်ကိုခေါက်ထည့်လိုက်လို့ နင်ရှုံးတဲ့ ... ငါးဆယ်၊ ငါ့ကို ... အခုချက်ချင်းပေး၊ ကလေးက ကလေးလိုနေ”

“မကြီးဘာလို့ ...တစ်ကတ်ဖွက်ထားလဲဗျ ...ဆွဲမယ့်ကတ်တွေကိုလည်း ... လှန်လှန်ကြည့်ပြီးတော့မှ ... တည့်မှ ... မကြီးက ဆက်တာ ...”

“အောင်မယ် ... ငါမကြိုက်လို့ ပြန်ပြန်ချလိုက်တာကိုများ ဟမ်ဘာဂါ

နော် ... နင်ငါ့ကို ... စိတ်တိုအောင် မလုပ်နဲ့ နော် ... ငါနင့်ငယ်ထိပ်ကို ... ဒေါက်ခနဲနေအောင် ခေါက်ထည့်လိုက်မှာ နော်”

“အေး ... ခေါက်ချင်းခေါက် ... ငါကနင့်ကိုအရင်ခေါက်မှာ ဟဲ့ ...”

“ဒေါက် ...”

“အမလေး ... နာလိုက်တာနော် ... သေပါပြီ”

ဒေါ်မြို့မေတ္တာ စိတ်တိုတိုနဲ့ ခေါက်ထည့်လိုက်တာ။

လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ ထီးတောင် ... ပြုတ်ကျရတဲ့ အဖြစ်။

“ညည်း ... ညည်းအခု ထစမ်း ... နှစ်ကူး ...”

“ဟင် ... အမေ ...”

“ငါ့မှာ တော့ ... တစ်မနက်လုံးချက်လိုက်ရတာ၊ ကောင်းကောင်း ကို အလုပ်မလုပ်ရဘူး ... ဟိုကလာတိုင်၊ ဒီကလာတိုင်နဲ့ ”

“ဟာ ... ဘယ်သူကလာတိုင်တာလဲ ... အမေရဲ့ ”

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူလာတိုင်ရမှာ လဲ ... အားကွေ့လေ၊ မင်းစိုးဝင်းသား လေး အားကွေ့လေ ... ဝေဖာမုန့်အိမ်ဆောက်ခိုင်းတာ ညည်းက တစ်ရာ့ ငါးဆယ် အမြတ်ကြီးစားသွားလို့ တဲ့ ...”

“ကြည့်စမ်း ...”

“အိုအေစစ်လေးရဲ့ ရေခဲမုန့်ကိုလည်း ၊ ညည်း ... ညာစားသွားတယ် ဆို ...”

တွေ့လား ... တွေ့လား ...။

နှစ်ကူးကိုဆိုရင် ... အဲလို မတရားပြောချင်နေတဲ့ ကောင်စုတ်လေး

တွေ ...။

သူတို့ ပဲ ... ဝေဖာမုန့်အိမ်လေး ဆောက်ပေးပါဆိုလို့ နှစ်ကူးဆောက်
ပေးလိုက်တာ ... အမြတ်စားတာက နှစ်ကူးလက်ခလေ ကော်တွေ ...
ကတ်ကြေးတွေသုံးပြီး တကူးတက ဆောက်ပေးရတာ ... အမြတ်မစား
လို့ ရမလား။

အိုအေစစ် ... ရေခဲမုန့်ကလည်း ဘာထူးလဲ။

သူမစားချင်တဲ့ ရေခဲမုန့် သုံးရာတန်ကို တစ်ရာပေးပြီး နှစ်ကူးဝယ်
စားတာ ... အဲဒါ ... နှစ်ကူးအပြစ်လား။

ဟွန်း ... တွေ့မှ ၊ နှစ်ယောက်လုံး မှတ်သွားအောင် ထိပ်ကိုခေါက်ရ
ဦးမယ် ...။

“အခုလည်း ... ကြည့်စမ်း ... ကလေးတွေကြားထဲမှာ ... ညည်းက
...”

“ဟာ ... အမေကလည်း ...သမီးကပျင်းလို့ ဒီမှာ ဆော့နေတဲ့ ဟာကို
...”

“ဟင် ... ညည်းအရွယ်ကြီးနဲ့ ကလေးတွေကြားထဲမှာ ဒီလိုဆော့
နေစရာလား...”

“အဟင် ...”

နှစ်ကူး ... အမေ့ကို စိတ်ညစ်တာ ... အဲဒါပဲ။

ပြေးကြည့်လို့ မှ သမီးလေးက ဒီတစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ ဥစ္စာ ...။

နေရာတကာ ဟိုဟာမလုပ်နဲ့ ... ဒီဟာမလုပ်နဲ့ ၊ ကန့်သတ်ချုပ်ချယ်
နေတာလား။ နှစ်ကူး စိတ်ညစ်တာပေါ့၊ ပြီးရင်လည်း ... ဆိုင်ပေါက်စေ့

တက်လိုက်ပြီး ... အတိုးတွေ အရင်းတွေ ... နှစ်ကူးကပဲ လိုက်တောင်းရဦးမယ် ...။

နှစ်ကူးတောင်းလို့ ရမလာရင် ... အမေက နှစ်ကူး ငယ်ထိပ်ကို ဒေါက်ခနဲ ... ဒေါက်ခနဲနေအောင် ခေါက်ပြီး လူကြားသူကြားထဲမှာ ဆူဦး ... အော်ဦးမှာ ...။

“ညည်း ... ညည်းကိုလေ ... ငါမပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာကြာပြီ ... သိလား၊ နှစ်ကူး ... ပိုက်ဆံမက်တဲ့ နေရာမှာ ... နှစ်ယောက်မရှိအောင် ... ညည်းလောက်မက်တာလည်း ... ညည်း ကလေးတွေဆီက ပိုက်ဆံကိုတောင် ညည်း ... မချန်တော့ဘူး ... ဟိုက ... လာတိုင်၊ ဒီက လာတိုင်နဲ့ ညည်းလုပ်တာ ... ငါရက်တယ်”

“ဟာ ... အမေကလည်း ... အဲဒါ ... နှစ်ကူးက စုဘူးကြီးပြည့်အောင် စုနေတဲ့ ဟာကို ... ဒီစုဘူးကြီးပြည့်တာနဲ့ နှစ်ကူး ... ကိုယ့်စီးပွားရေးကိုယ်လုပ်မှာ ...”

“အောင်မယ် ... ညည်းက ...”

“အမေနော် ... နှစ်ကူးကို မျက်စောင်းမထိုးနဲ့၊ နှစ်ကူး ... ဆင်းရဲမှာ ကြောက်တယ် ... ချမ်းသာမယ့်အလုပ်ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ ... နှစ်ကူးလုပ်ချင်တယ်၊ နှစ်ကူးကို ... ငွေမက်တယ်ပြောပြော၊ ဘာပြောပြော နှစ်ကူး ဂရုမစိုက်ဘူး ... အခု ... အမေက ကိုယ့်မှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ အတိုးအရင်းလေးပွားနေရတာ ... ဟော ... ယူတုန်းကယူပြီး ပြန်မဆပ်တဲ့ သူတွေနဲ့ တွေ့ရင် ... အမေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ...”

နှစ်ကူးကိုလည်း ဒေါ်မြို့မေတ္တာမနိုင် ...။

ငွေကိုနှစ်ယောက်မရှိအောင်မက်သလို ... ညဆိုလည်း စုဘူးကြီးကို

ရင်ခွင်မှာ ထည့်ထားပြီးမှ ... နှစ်ကူးက ဖက်အိပ်တာ ...။

နှစ်ကူးမခံချင်တာ ... မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်က သင်္ဘောသားသမီး
တွေ။ သူတို့ က ... ကော့နေအောင်ဝတ် ... ကော့နေအောင်သုံးပြီး
လမ်းထဲမှာ စွာကျယ်စွာကျယ်လုပ်နေကြတာ။

ထစ်ခနဲဆို ... သူတို့ နှစ်ကူးကို လာကြွားပြီ။

“နှစ်ကူးရေ ... ဒါဘာလေးလဲ ... နင်သိလား”

“ဟင် ... နင့်လက်က ... ဘာကြီးလဲ ...”

နှစ်ကူးကလည်း ... အထင်မကြီးသလို ...

“ဒါ ... တို့ ဖေဖေ ...ဖောရိမ်းက ယူလာတာ”

“အမလေး ... အီးပုတ်မရယ် ... ဒီလိုသော့ချိတ်များ အဆန်းလုပ်လို့
... ဈေးထဲက အပျိုကြီး သူသူတို့ ဆိုင်မှာ အများကြီး ...”

“ကဲ ... ဒါဆိုရင် ... ဒါလေးကော ... ရှိလား”

နှစ်ကူးကို ... မနိုင်မချင်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ကြွားနေတဲ့ အီးပုတ်
မ ... ။နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် လူကဝသလို ဝတ်လိုက်ရင်လည်း လူနဲ့ အ
ဝတ်အစားက တစ်ခြားစီဖြစ်နေတာမို့ အီးပုတ်မတို့ ငယ်ငယ်လေးကတ
ည်းက ... နှစ်ကူး ကြည့်မရ ...။

“ဟယ် ... ဒီလို ဖန်စီလက်ကောက်တွေများ ... ပဲလှော်နဲ့ လဲတဲ့ အ
လဲသည် ကုလားကြီးဆီမှာ တောင် ရှိသေးတယ်”

နှစ်ကူးက ပိတ်ပိတ်ပြောလေ...

အီးပုတ်မက ... မခံချင်လေ ...

သိတယ်မလား ... ကိုယ်ကလမ်းထဲမှာ သူတို့ မိသားစုလောက်

မချမ်းသာတော့ ... သူတို့ ဘာလုပ်လုပ် ... ဘာဝတ်ဝတ် ကိုယ့်ကို အထင်တကြီးနဲ့ ငေးကြည့်စေချင်တာ သူတို့ ဆန္ဒ ...။

ဟော ... ပြီးခဲ့တဲ့ အခေါက်မှာ ...

သူတို့ အဖေ ... ဒေါ် လာလေးရွှင်နေအောင် ပါလာတော့ Sunny Pickup ကားလေးဝယ်စီးကြတာ ... တစ်အိမ်လုံး ခေါင်းတွေက မော့လို့ ...။

“နှစ်ကူးရေ ... တို့ အိမ်တစ်အိမ်လုံး ဘုရားသွားမလို့ ”

“တုတ်တ ... တုတ်တ ...”

နေရတာလည်း ... မျက်နှာချင်းဆိုင်မို့ တစ်နေ့၊ တစ်နေ့မမြင်ချင်လို့လည်း မရ ... ဟော ... ခဏနေ သယ်လာပြန်ပြီ ... ရေခဲသေတ္တာ၊ ခဏနေ တပ်လိုက်ပြန်ပြီ အဲယားလွန်း ... တီဗွီတွေဝယ်တာ ဆိုလည်း ... အပေါ်ထပ်တစ်လုံး၊ အောက်ထပ်တစ်လုံး၊ အိပ်ခန်းတွေထဲမှာ ဆိုလည်း အခန်းတိုင်း ... အခန်းတိုင်း ... ကိုယ့်တီဗွီနဲ့ ကိုယ်၊ ကိုယ့်အောက်စက်နဲ့ ကိုယ် ...။

“ငါတို့ က ... အခွေကြည့်ရင် ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ပဲ ကိုယ်ကြည့်တယ် ...”

“ဪ ... ဪ ...”

နှစ်ကူးမှာ တော့ ... မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်၊ ပုတ်ခတ် လုပ်ကာ ... အောင့်သက်သက်လေးနဲ့ ပဲ၊ သူတို့ တစ်အိမ်လုံးကြွားသမျှ တစ်သက်လုံးနားထောင်လာရတာ။

အဓိက နှစ်ကူးမကျေနပ်တာ ... သူတို့ လောက် နှစ်ကူးမသုံးနိုင်ခဲ့တာပဲဖြစ်သည် ... နေရာတကာ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ... အမေငွေတိုးပေးစားတာကလည်း သူများ တွေလို ... ဆယ်သိန်း၊ ဆယ့်ငါးသိ

နံး၊ အင့်ခနဲ ... အင့်ခနဲ ... နင့်ခနဲ ပေးစားတာမျိုးလည်း မဟုတ်။

ဈေးထဲက ပြောင်းဖူးပြုတ်သည် ကို ငါးထောင်လောက်ပေး၊ ကုန်စိမ်းသည် ကို တစ်သောင်းလောက်ချေး၊ ဘဲဥသည် ကို နှစ်သောင်း လောက်လေးချေးနဲ့ ... တစ်ဈေးလုံးပွထနေအောင် လျှောက်ချေးထား တာကို ပေါင်းလိုက်တာတောင် အမေ့အရင်းက ငါးသိန်းမပြည့်။

ဒါလေးနဲ့ အမေလုပ်စားရင်း တစ်ခါတလေ အမေ့လက်ထဲမှာ ... ပို က်ဆံပြတ်သွားတာနှင့်တောင် ကြုံရသည်။

“နှစ်ကူးရေ ... ဒီနေ့ အမေဘာမှ ချက်မထားဘူးနော်”

“ဟင် ... အမေကလည်း ...”

“ဒီနေ့တောင်းတာ အတိုးလည်း မရ၊ အရင်းလည်း မရနဲ့ ... သွား ... သွား၊ ဈေးထဲကို ညည်းပဲသွားပြီး၊ ဘဲဥသည် မထားဆီမှာ သုံးရက်စာအ တိုးကို တစ်ခါတည်း ရအောင်သွားတောင်းခဲ့ ... အတိုးမရရင် ဘဲဥနဲ့ နှိမ် ပြီးယူခဲ့၊ ငါ ... ဘဲဥပဲ စားတော့မယ် ...”

ဘဝချင်းက အဲလိုမတူညီအောင် ကွာခြားနေတဲ့ ဘဝ။

ဒါကြောင့်မို့ ... နှစ်ကူးငွေကို မက်လာတာ။

ကိုယ့်မှာ ပိုက်ဆံ မရှိရင် ... ဘယ်လောက်မျက်နှာငယ်ရလဲ။

လောကကြီးမှာ ... အရေးကြီးတာငွေပဲ ...။

နှစ်ကူးကတော့ ... ရေအိမ်တက်လည်း ငွေ၊ ထမင်းစားရင်လည်း ငွေ ... ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာမရှိတော့လို့ တစ်ယောက်တည်း အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်စဉ်းစားတော့လည်း ငွေ။

လုပ်မနေနဲ့ ...။

တစ်နေ့နေ့မှာ ... နှစ်ကူး အရမ်းချမ်းသာအောင် လုပ်ပြမယ် ကြည့် ...။

ငွေမရှိတဲ့ ... ဆင်းရဲသားတွေကိုလည်း နှစ်ကူး မပေါင်းဘူး။

အခုတော့ ... အမေပြန်လိုက်ခေါ်လို့ နှစ်ကူးပြန်လာခဲ့ရပေမယ့် ... အိမ်ရောက်တာနဲ့ နှစ်ကူး ရှာလို့ ရလာတဲ့ ပိုက်ဆံခြောက်ရာကို စုဘူးထဲ တန်းထည့်သည် ။

“ဟား ... ဟား ... ဒီမှာ ... နှစ်ကူး စုဘူးကြီးအရမ်းလေးနေပြီ ... အမေရ ...”

“ဟွန်း ...”

အမွေမျက်စောင်း ဝဲလာတာကိုလည်း နှစ်ကူးက ဂရုမစိုက်။

ကိုယ့်သမီးအကြောင်းကိုလည်း ... ဒေါ်မြို့မေတ္တာ မသိဘဲနေပါ့မလား ...။

ငွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကတော့ ... မွေးထားတဲ့ အမေကိုတောင် အာပလာလေးတစ်ခြောက်လုပ်ပြီး ... ရိုက်စားဝှင်ဖန်သွားမယ့် ကောင်မလေး ။

အင်းလေ ... ဘာပဲပြောပြော ...။

ငွေရှာဖို့ တစ်ခုတည်း ... ဒင်းစိတ်ထဲမှာ ရှိနေတော့ တခြားဟာတွေ ဘက်ကို လမ်းမှားမရောက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။

ဘယ်သူက ... ဆင်းရဲချင်ပါ့မလဲ ...။

ဒေါ်မြို့မေတ္တာ ... စောင့်ကြည့်နေတာက ...

နှစ်ကူး ချမ်းသာအောင် ဘာတွေလုပ်လာမလဲ။

သူပြောတော့ ...စုဘူးကြီးပြည့်တာနဲ့ လမ်းမတန်းက
ကျူရှင်ကျောင်းကြီးရှေ့မှာ ... နေ့စဉ်ပုံမှန် ဝင်ငွေလေးရအောင် လက်ဖ
က်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ်ဆိုင်လေး ... ဖွင့်တော့မယ်ဆိုလား ...။

*

အခန်း (၃)

နှစ်ကူး ...လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ်

ရှယ် ... ရှယ် ... ရှယ် ...

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း နှစ်ကူး ... နင် ... နင် လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ် ဆိုင်လေး ဖွင့်လိုက်ပြီ ဟုတ်လား၊ အမလေး ... အမလေး ခင်းထားတဲ့ ထိုင်ခုံလေးတွေကလည်း လှလှလေးတွေပါလားဟယ်”

ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်သွားသူတွေအားလုံး နှစ်ကူးကိုကြည့်တာ တအံ့တ
ဩ ...။ နှစ်ကူးလုပ်တာကို စပ်စုချင်တော့၊ ဝင်ထိုင် ... ဝင်ထိုင်တော့ ...
စားချင်ချင်မစားချင်ချင်၊ လက်ဖက်တစ်ပွဲလောက်တော့မှာ ... မှာ တော့
... နှစ်ကူးပိုက်ဆံတွေရ ...။

ဟား ... ဟား ... စပ်စုကြလေ ... စပ်စုကြ။

နှစ်ကူးဖွင့်တာ ... ရပ်ကွက်ထဲက ... ကျူရှင် ကျောင်းရှေ့မှာ ကိုဖွင့်
တာ ...။

ဘယ်ရမလဲ ... နှစ်ကူးတို့ က ... ရှစ်စပ်က ... ဂျင်ဂျင်လည်ပြီးသား
...။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ... နှစ်ကူးဆိုင်မှာ ... စုံတွဲလေးတွေ လာထိုင်တာပဲ
နည်းလား ...။

“ဟဲ့ ... အေးစန်းကျော် ... နင့်ကို ... မာလာမြင့် လာမေးသွားတယ်

နော် ... ညနေ ဒီဆိုင်ကပဲစောင့်ပါတဲ့ ”

“ဟုတ်လား ... မကြီးနှစ်ကူး ...”

ချိန်းပေးနေတာ ... ချိန်းပေးနေတာ ...။

ဒါမှ ... အေးစန်းကျော်က ... နှစ်ကူးဆိုင်မှာ လာစောင့်ဟော ...
ကျော့လန်ကျော့လန်လေးနဲ့ မာလာမြင့်ရောက်လာတော့၊ စုံတွဲလေးဖြစ်
သွား ...။

ဟော ... မာလာမြင့်ဆိုတဲ့ ဆယ်တန်းကျောင်းသူလေးကလည်း ...ပု
စွန်ခြောက်သုပ်လေးကိုမှ ... စားတာဆိုတော့ ... နှစ်ကူးမှာ ... အမြတ်
တွေရပြီးရင်းရရင်း ပုစွန်ခြောက်ကို ... ပါရုံလေးထည့် ... ကြက်သွန်
တွေအများကြီးထည့် ... ဟော ... ပန်းကန်တွေကိုလည်း ရွှေဖောင်းအ
နားလေးကွပ်ထားတဲ့ ပန်းကန်လေးနဲ့ သန့်သန့်ရွှရွလေး ချပေးလိုက်
တော့ ...။

လာထားလေ ... ငွေခြောက်ရာ ...။

နှစ်ကူးတို့ ... ပိုက်ဆံရှာရတာ ... အဲဒီလိုသန့်သန့်လေးရှာတာ ...။

ဟင်း ... ဟင်း ...။

နဲ့လယ်... နှစ်နာရီထိုးတာနဲ့၊ ဆိုင်လေးကို နှစ်ကူးဖွင့်ပြီး ...။

ဒီနေ့နဲ့ ဆို ... ဆိုင်ဖွင့်တာ ... သုံးရက် ...။

“နှစ်ကူးရေ ...”

“ဟယ် ... ကောင်းမြတ် ... နင်ဘယ်လဲ ...”

တစ်ရပ်ကွက်လုံး နှစ်ကူး မသိတဲ့ သူတစ်ယောက်မှ မရှိ။

“ထူးကိုတို့ အဖွဲ့ကို ... တွေ့မိသေးလား ...”

“မတွေ့မိဘူး ကောင်းမြတ်ရဲ့ ...”

နှစ်ကူးမှာ တော့ ... အကောင်တွေတွေ့ရင် ... မျက်နှာချိုသွေးရတာ လည်း အမော ... သဘောကောင်းချင်ယောင်ဆောင်ထားတော့ ... နှစ်ကူးကို ဟိုလူကခင် ဒီကခင် ဟိုလူကဝင်အားပေးလိုက် ဒီလူကဝင်အားပေးလိုက် ...။

အမေကတော့ ... သိတယ်မဟုတ်လား ...။

ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တရုန်းရုန်းဖြစ်နေတာကို မျက်စိနောက်ပြီး နှစ်ကူးကို လာပြောနေသည်။

“နှစ်ကူးနော် ...”

“ဟင် ... ဘာလဲအမေရဲ့ ...”

“ပိုက်ဆံရှာတယ် ... ရှာတယ်ဆိုပြီး ...ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေတော့ ညည်းမလုပ်နဲ့ နော် ... ခုခေတ်ကောင်လေးတွေက ... လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ... နေရာတကာ ပြီတီတီလုပ်ပြီး ညည်းအရောမဝင်နဲ့ ၊ မျက်နှာကို တည်တည်ထား အလကားနေ အလကား တွေ့သမျှလူကို ညည်းပြီးပြမနေနဲ့ ... ဈေးပေါတယ် မိန်းကလေးသိက္ခာကျတယ် ...”

နှစ်ကူးကိုမနိုင်လို့ သာ ... ဒီလိုဆိုင်မျိုး ဖွင့်ခွင့်ပေးထားတာ။

ကိုယ့်မှာ တော့ ...အိမ်မှာ ပုတီးစိပ်ရတာတောင် မဖြောင့်။

ညဆို ... မှောင်ရိပ်ကလေးနည်းနည်း သမ်းတာနဲ့ စက်ဘီးတွေ စက်ဘီးတွေဆိုတာလေ ... တဖွဲဖွဲနဲ့ ... နှစ်ကူးဆိုင်ကို ရောက်လာကြပြီ။ ဒီကြားထဲအိမ်က ကက်ဆက်ကြီး မသယ်ပြီး ဒီပျေဆိုလား ပီကေဆိုလား သီချင်းတွေ ဖွင့်ထားတော့၊ လူငယ်တွေကလည်း အကြိုက်တွေ့ပြီး ... နှစ်

စ်ကူးဆိုင်မှာ တစ်ချိန်လုံးထိုင်နေကြသည်။ ။

ပိုဆိုးတာက ... ခဏခဏ နှစ်ကူးရည်းစားစာ အပေးခံရတာပင် ...။

“ဟဲ့ ... နှစ်ကူး ... ညည်းပိုက်ဆံဘူးထဲက စာရွက်တွေက ဘာတွေလဲ ...”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ရည်းစားစာတွေလေအမေရဲ့ ...”

“အမလေးဟယ် ... ကြည့်စမ်း ...”

နှစ်ကူးကတော့ ... ဘာမှ မဖြစ်သလိုမျက်နှာနဲ့ ...။

“ဒါ ... ဒါဘယ်သူ့ကိုပေးတာလဲဟင် နှစ်ကူး ညည်းကိုပေးတာလား ...”

“ဟာ ... အမေကလည်း ... ဒီဆိုင်မှာ နှစ်ကူးပဲရှိတဲ့ ဥစ္စာကို နှစ်ကူး ကိုပဲပေးတာပေါ့ ... တစ်နေ့ကိုနှစ်စောင် ... သုံးစောင်လောက်တော့ အေးဆေးပဲ ...”

“ဘာ ... ပြော ... တယ် ...”

အမေမျက်လုံးပြူးကာ လူကပါ ... ရှူးရှူးရှားရှား။

“အမေရယ် ... ရည်းစားစာပေးတာလောက်များ နှစ်ကူးအသားထဲ က ပဲ့ပါသွားတာမှ မဟုတ်တာ ... ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်လေးတွေလောက်ကို ... နှစ်ကူးက မသုံးဘူးအမေ ... အမေမယုံရင်ကြည့်လိုက် ... သ မီးယောက်ျားယူရင် အရမ်းချမ်းသာတဲ့ ယောက်ျားပဲယူမှာ ...”

“ညည်း ... က ...”

ဒါကိုလည်း ... ဒေါ်မြို့မေတ္တာ နှစ်ကူးအတွက် ရင်မောသည်။ ။

နှစ်ကူးဘာစီမံကိန်းတွေချပြီး ... လှုပ်ရှားနေတာလဲ။

နှစ်ကူးကိုမယုံတော့ ... တောက်တိုမယ်ရခိုင်းဖို့ အိမ်မှာ ခေါ်ထားသ
ည့် ... ဝှိဆိုသော ... ကောင်မလေးကို မေးရသည်။ ။

“ဝှိ ... နင်ငါ့ကို ... အမှန်တိုင်းပြောစမ်း ... ဆိုင်မှာ ညည်းမကြီး နှစ်
ကူးဘယ်လောက်တောင် ကောင်လေးတွေနဲ့ ပလဲပလဲလုပ်နေလဲ”

“အကုန်လုံးပဲ... ကြီးကြီးမြို့ ...”

“ဘာရယ် ...”

ဒေါ်မြို့မေတ္တာ ... မျက်လုံးမပြူးဘဲ နေနိုင်ပါတော့မလား။

ဝှိက ... ကလေး ... မဟုတ်တာမမှန်တာလည်း ဝှိကပြောရဲမှာ မဟု
တ်။

“ဝှိကိုလည်း မကြီးကမှာ ထားတယ် ရည်းစားစာပေးခိုင်းရင်ယူထား
တဲ့ ... ဒါမှ ဖောက်သည် မပျက်မှာ တဲ့ ...”

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း ... ဒင်း ... ဒင်းဒါမျိုးတွေလုပ်ပြီး ပိုက်ဆံရှာ
နေတာ ကောင်းလား ...”

“ဒါပဲနော် ... မကြီးနှစ်ကူးက ... လက်ဖက်သုပ်ရောင်းရင်း အောက်
ဆိုက်လည်း ရှာတာနော် ... သူတို့ ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ရ
ည်းစားစာပေးရဲရင် မကြီးနှစ်ကူးကို ပေးခိုင်းတာ အဲဒါ တစ်စောင်ပေး
ရင် အချောင်ငါးရာက ရသေးတယ် ... ပြန်စာရရင် ... တစ်ထောင်ပဲ ...”

“အမလေး ...”

“ဟော ... သူတို့ တွေကြိုက်သွားလို့ ညတိုင်း လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသု
ပ်လာစားရင် ... မကြီးကလေး အချောင်ထောရော ဒါကြောင့်မို့... မကြီး
နှစ်ကူး ရောင်းကောင်းနေတာ ... မကြီးကိုလာငမ်းတဲ့ ကောင်လေးတွေ

လည်း အများကြီး အဲဒါ ... ဆင်းရဲရင် မကြီးကအဖက်မလုပ်ဘူး ချမ်းသာရင် ... မကြီး မျက်နှာလေးက ပြုံးနေတာ ...”

ပိုက်ဆံမက်တဲ့ ဒင်း ...။

ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ သုံးပြီးပိုက်ဆံရှာနေတာ။

ချမ်းသာရင် ... ဒင်းမျက်နှာလေးက ... ပြုံးသတဲ့ ။

ဒါ ... ဒါ ... ဒင်းအဖောက်ကပါတဲ့ သွေး။

ကိုယ့်ကိုယူတုန်းကလည်း ... ကိုယ့်မိဘတွေက ချမ်းသာလို့ ကိုစိမ်းမောင်က ... ကိုယ့်ကို ... အတင်းခိုးပြေးခဲ့တာ ... ဟော မိဘတွေကလည်း အမွေလည်း ဖြတ်ရော ... လုပ်ကျွေးခဲ့တာ ... ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး။

ကိုစိမ်းမောင်က ... ဂုဏ်တွေငွေတွေက ပကာသနတွေ မက်သလို ... နှစ်ကူးကလည်း ... သူ့အဖေနဲ့ တစ်ထပ်တည်း တစ်ဂိုဏ်းတည်း ...။

“ခုလည်း ... မကြီးနှစ်ကူးကို ... ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်လေးတွေအများကြီး ... အဲဒါ ... သူတို့ ပေးသမျှ စာတွေအားလုံးကို မကြီးက အကုန်ယူတယ် ...”

“ဟင် ...”

ကောင်းကြသေးရဲ့ လား ...။

လက်ဖက်သုပ်ဂျင်းသုပ်ရောင်းချင်တာနဲ့ ... ဒါတွေအကုန်လုံးကို ဒင်းက ... လုပ်နေတယ်ဆိုတော့ ... ဒင်းဆိုင်ကိုလိုက်သွားတိုင်း ပူထူနေရတဲ့ မျက်နှာကြီးကို ဒေါ်မြို့မေတ္တာ ဘယ်မှာ သွားထားရမှာ လဲ ...။

အမြင်ကတ်လို့ ဒင်းဗိုက်ခေါက်ကိုလိမ်ဆွဲတော့လည်း ကိုယ့်လက်နာ

တာပဲ အဖတ်တင်သည် ။ ပြောရင်လည်း သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိတဲ့ အတိုင်း ... ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေ တယမ်းယမ်းတခါခါနဲ့ ... မအေကိုတောင် ... ဒင်းက ဆရာပြန်လုပ်နေတာ ...။

“ဒီခေတ်က ... အော်တာခေတ်အမေရဲ့ ... အဲဒါ အမေသိရဲ့ လား ... ဒီဂျေတွေဖွင့်မှ ခုခေတ်လူငယ်တွေက လန်းတာ ... အမေအေးဆေးထိုင်နေ ... နှစ်ကူးအတွက် ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့ ... နှစ်ကူးရည်းစားလည်း မထားဘူး ... ဒီရပ်ကွက်ထဲကကောင်တွေကိုလည်း တစ်သက်လုံးမသုံးဘူး”

“အမလေးနော် ... ညည်းမသုံးပေလို့ ပဲ ...”

ညဆိုရင်လည်း .. ဆိုင်ပိတ်ပြီးပြန်လာတိုင်း ...။

ရောင်းရသမျှ ပိုက်ဆံတွေကို ... နှစ်ကူးရေရတာ အမော။

“ဟာ ... အမေ ... ဒီတစ်ထောင်တန်အုပ်လေးထဲမှာ တစ်ရွက်လျှော့နေပြန်ပြီ ဒုက္ခပါပဲ ... စောစောကမှ တစ်ခေါက် သေသေချာချာ ရေထားတဲ့ ဟာကို ...”

“ညည်း ... ညည်းနော် ဒီအိမ်ထဲမှာ ညည်းနဲ့ ငါနှစ်ယောက်တည်းနေတာ ...စွပ်စွပ်စွဲစွဲတော့ ညည်းငါ့ကို လာမလုပ်နဲ့ ”

“ဟာ ... ဒါဆို ... ဒီတစ်ရွက်က ... ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ပိုက်ဆံနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ... မွေးထားတဲ့ အမေတောင် ဒင်းကမယုံ ...။

ပြူးပြူးပျာပျာနဲ့ ... ကိုယ့်ကိုတောင် မသင်္ကာသလို ဒင်းကပြန်ကြည့်သေးတာ ...။

“ဟား ... ဟား ... တော်သေးတယ် ... နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ရေလိုက်မှ ... ကပ်နေတဲ့ တစ်ရွက်က ပြန်ထွက်လာတာ ... ဟဲဟဲ ... sorry နော်အမေ”

အဲလိုလည်း ... မဟုတ်တရုတ်လုပ်တဲ့ နှစ်ကူး ...။

တစ်ခါတစ်ခါ ... အဟောင်းနဲ့ အသစ် လဲပေးနေရတာလည်း ညတိုင်းလိုလို ...။

“အမေရေ ... ဒီငါးရာတန်အစုတ်လေး သုံးရွက်လောက် အမေလဲပေးပါဦး ... အမေ့ဆီက ပိုက်ဆံချေးတဲ့ လူတွေက အစုတ်တွေပေးလဲချေးနေကြတာ ...”

“ဪ ...”

စုဘူးထဲထည့်ရင်လည်း ဒင်းကအသစ်ကလေးမှ ။

ကိုယ့်ကိုပေးတာကျတော့ ... အဟောင်း၊ အနွမ်း မှီတက်နေတဲ့ ဟာတွေ ...။

“နှစ်ကူးမ...”

“ဟမ် ... ဘာလဲအမေရဲ့ ...”

“ညည်း ... ညည်းဒီလောက်ပိုက်ဆံမက်နေရင် ဘဏ်ကိုဓားပြဝင်တိုက်ပါလား ... သူဌေးဖြစ်ဖြစ် ခွေးဖြစ်ဖြစ် ...”

“အမလေး အမေရယ် ... တိုက်ချင်လိုက်တာမှ တစ်ပိုင်းကိုသေနေတာ ... နိုင်ငံခြားဇာတ်ကားတွေထဲမှာ သေနတ်ကြီးတွေနဲ့ တခိုင်းခိုင်းပစ်ပြီး အထဲကိုဝင်စီးတာ ဒါတောင် ... ဒါတောင် ဘဏ်ထဲမှာ ရှိသမျှ ... လူဆိုးတွေက အကုန်သယ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ... နှစ်ကူးဆို ဘဏ်ထဲမှ

ပြန်ကျကျန်ခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ တစ်ရွက်မကျန်ပြန်လိုက်ကောက်ပြီးတော့
မှ ... ထွက်ပြေးမှာ ...”

တွေ့လား ... ပြောပုံကိုက ...။

“ညည်း ... ပြေးလို့ ရမလား ... ညည်းကိုရဲတွေက ဝိုင်းဖမ်းမှာ ”

“ဟာ ... အမေကလည်း နှစ်ကူးကို ... ဒီလို လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ... ရဲ
တွေကဖမ်းလို့ ရမလား ... နှစ်ကူးက ... စကားပြောစက်နဲ့ ... ဟပ်စကီး
ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး ဘဏ်တိုက်ခေါင်မိုးကနေ ဟပ်စကီးအပေါ်ကို ကြိုးတန်း
လန်းလေးနဲ့ တက်လိုက်သွားမှာ ... ဟား ... ဟား ...ငွေထုပ်ကြီးကိုလ
ည်း ... လက်တစ်ဖက်ကဆွဲထား ... လက်တစ်ဖက်ကလည်း
ဟပ်စကီးကြိုးကိုကိုင် ...”

“အဲဒီကျတော့မှ ... အောက်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ရဲတွေက မောင်းပြန် သေန
တ်ကြီးတွေနဲ့ ညည်းကိုလှမ်းပစ် ...ငွေထုပ်ရော
လူပါအိမ်သာတွင်းထဲကိုပြုတ်ကျ ...”

အမေက ... ပြောလိုက်ရင်လည်း ... အဲလို မညှာမတာ။

“အဟင့် ... အမေနော် ... နှစ်ကူးက ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးပါဆိုမှ ...
အိမ်သာတွင်းထဲပြုတ်ကျပါ့မလား၊ မသကာသေနတ်မှန်ရင်လည်း ခြေ
သလုံးကိုရှုပ်မှန် ... ဟပ်စကီးနဲ့ မီယာမီကမ်းခြေကိုသွား တွေ့သမျှဆိုင်
တွေက ... မုန့်တွေ ပလုပ်ပလောင်းစား ... ဗိုက်ဝသွားရင် ... ကိုကာကို
လာလေးသောက်ပြီး ... ဒရင်းဘက်ပေါ်မှာ ဇိမ်ကလေးနဲ့ နှပ် ...”

“အေး ... အဲဒီအချိန်မှာ အသားမည်း ကပ္ပလီကြီးက ညည်းအနားကို
ရောက်လာ ...”

“ဟာ ... အမေနော် ...”

“ညည်း ... လက်ကိုအတင်းဆွဲ ...”

“အမလေး ... သေပါပြီ ...”

“ငါ ... ငါ ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး ... ငွေမက်တဲ့ မိန်းမ ... အဲဒီလိုဖြစ်သွားမှ အေးမှာ ... ဘယ်နှယ်တော် တစ်ပွဲငါးရာဆိုတဲ့ လက်ဖက်သုပ်ဆိုင်က ... ဆီမပါ ပြားမပါ ခြောက်ကပ်ကပ် ... လက်ဖက်သုပ်မှာ တာ ... ပဲလုံး၊ ပဲခြမ်း၊ ပဲသုပ်မှာ တာ ကျနေတာပဲ ... လက်ဖက်အသားကိုထည့်တာ တို့ ကဏန်း၊ ဆိတ်ကဏန်းဂျင်းသုပ်ဆိုလည်း ဘာထူးလဲ ...”

အမေ ... မဲ့ကာရွဲ့ကာ ... နှစ်ကူးရောင်းတဲ့ လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ်တွေကို ကဲ့ရဲ့ နေသည်။ ။ အမေပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောချင်စရာ ...။ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေက ဒီလောက်ကြီးနေတာ အကုန်စွတ်ထည့်ပေးနေလို့ ... ကိုယ့်အမြတ်က ဘယ်လောက်ကျန်မှာ လဲ။

ဆီကျတော့လည်း ပါရုံလေးအနံ့လေးလောက်ထည့်။

လက်ဖက်ဆိုလည်း ... လက်သည်းခွံအသာလေးလောက်။

အဲဒါကို ... ကြက်သွန်တွေ များများ လှီးထည့်ပြီး ဂေါ်ဖီရွက်အပုံလို က်ထည့်လိုက်တော့ ... တစ်ပွဲကို ကိုယ့်အတွက်မကျန်ဘူးဆို အနည်းဆုံး သုံးရာ ... သုံးရာ့ငါးဆယ် ...။

ကြိုက်ရင်လာစား ... မကြိုက်ရင် လာမစားနဲ့ ...။

ဒါကိုတောင် ... နှစ်ကူးတို့ နဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းမိုးကိုတို့ အုပ်စုက၊ ဆိုင်မှာ လာ လာပြီး ... မှာ စားကြသေးတာနော်။

“နှစ်ကူးရေ ... ဂေါ်ဖီရွက်သုပ်... ချဉ်ချဉ်ငံ ဧဝံဧဝံလေး တစ်ပွဲလောက်သုပ်ပေးနော် ... ဆီရယ်၊ အချိုမှုန့်ရယ်၊ ပုစွန်ခြောက်ရယ် ... လုံးဝမထည့်နဲ့ ...”

“မိုးကိုနော် ... ကောင်စုတ် ... နင်ဆိုင်မှာ ပြဿနာ လာမရှာနဲ့ ...”

ပြောမနာ ဆိုမနာသူငယ်ချင်းမို့ နှစ်ကူးမှာ မျက်စောင်းထိုးရတာအ
မော ...။

တခြားလူတွေ ကြားသွားရင် ကောင်းမလား ...။

“နေပါဦးနှစ်ကူး ... နင်က ဘာစိတ်ကူးတွေပေါက်ပြီး ... ဒီကျူရှင်
ရှေ့မှာ ...လက်ဖက်သုပ်ဆိုင်ဖွင့်တာလဲ ...”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ ... ငါစီးပွားရှာတာလေ ...”

“နင် ... ဘဲမရသေးဘူးလား ...”

“ရစရာလား ...”

မိုးကိုက ... စကားပြောရင်ကောင်းကောင်း မပြော။

ပုစွန်ခြောက်ဗူးကို ဖွင့်နှိုက်စားနေလို့ သူ့လက်ကိုရိုက်ရတာလည်း
အမော ...။

“ရပ်ကွက်ထဲမှာ ... နင့်ကိုအကုန်လုံးက ... ပြောကုန်ကြပြီသိလား
... နှစ်ကူး ...”

“ဟင် ... ဘာတွေပြောကုန်ကြတာလဲ ...”

“လောဘက အရမ်းကြီးပြီး ...ကပ်စေးနဲ့ကအရမ်းနည်းတာတဲ့ ...”

“အောင်မယ် ... ပြောစရာလား ...”

“လက်ဖက်ဝယ်စားတော့လည်း ... လက်ဖက်ကမပါ
ဂေါ်ဖီတွေကများ ...”

“ကြည့်စမ်း ...”

ဟုတ်တာပြောတော့လည်း နှစ်ကူးလည်ချောင်းထဲ နင်သွားသည်။။

“ဒါကိုတောင် ... နင်က ... လောဘထပ်တက်ပြီး ဖွင့်မရတဲ့ ကိုရီးယားကား စီဒီချပ်တွေ ... ဆိုင်မှာ တင်ရောင်းသေးတယ်ဆို”

“ဟယ် ... ဘယ်သူကပြောတာလဲ ဖွင့်လို့ မရတာ”

“ဟိုဘက်လမ်းထဲက ... အပျိုကြီးမိုးမိုးပြောတာ”

“သေလိုက်ပါလား ... သူ့စီဒီစက်ကြီးကဖြင့် စုတ်နေတဲ့ ဥစ္စာ အခွေက မဖတ်လို့ လာလာလဲတာ ဘယ်နှစ်ခေါက်ရှိနေပြီလဲ ဟွန်း ... အလကား အပျိုကြီး အခွေကိုကြည့်ပြီးမှ ... မဖတ်ဘူး၊ မဖတ်ဘူးဆိုပြီး လာလာပြန်လဲနေတာ ... ငါမသိဘူးများ အောက်မေ့နေလား အဲဒါတွေ ငါကဖြစ်သွားတာ ...”

နှစ်ကူးမှာ တော့ ... ဂေါ်ဖီတွေလှီးရင်း ... ဒေါသဖြစ်ရသည်။

အခွေရောင်းတာက ... အလကားနေအလကား အမြတ်ကလေး ထပ်ရအောင်ရောင်းတာ ... ဒီခေတ်က ကိုရီးယားခေတ် ကိုရီးယားဇာတ်ကားတွေကို ... အပိုင်ဝယ်ကြည့်နေတဲ့ ခေတ် ... ဒါကြောင့်မို့ ... ကိုရီးယားကားစီဒီချပ်လေးတွေကို ... လေးထောင့်ခြင်းပြားလေးထဲထည့်ပြီး ဆိုင်မှာ တင်ထားတာ ...။

တစ်ခွေရောင်းရလို့ တစ်ရာမြတ်ရင်နည်းလား ...။

ကိုယ်လည်း ကြိုက်တာကြည့် ... ဟော ... ကိုယ်ကြည့်ပြီးတော့လည်း ... သူများကိုပြန်ရောင်း ကောင်းတဲ့ ကားတွေဆို သုံးရာလောက်အထက်ကို နှစ်ကူးအမြတ်တွေတင်ပစ်တာ ...။

အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ...။

ဒီခေတ်စီးပွားရေးက ကိုယ်ရကိုယ်ယူ ဦးမြတ်သူပဲ။

လာလုပ်မနေနဲ့ ...။

အခွေလည်း တင် ...။

လက်ဖက်လည်း ရောင်း ...။

“နေပါဦး ... နေပါဦး ... နင့်ကို ငါတစ်ခုလောက်တော့ မေးပါရစေဦး ...”

“ဘာမေးမှာ လဲ ... နှစ်ကူး ...”

“ငါ့ဟာငါရိုးရိုးသားသား စီးပွားရှာနေတာကို ဘယ်သူတွေက ... မနာလိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့လို ... အမြတ်လိုချင်ရင် သတ္တိရှိရှိအလုပ်လုပ်ကြပါလား ... ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဟိုနေရာ အတင်းပြော ဒီနေရာ အတင်းပြောနဲ့ ...”

နှစ်ကူးနဲ့ ဘေးချင်းကပ်မှာ ရခိုင်မုန့်တီသုပ်ဆိုင်လေး လာဖွင့်ထားသည့် မမအေးသီတာက ... သူ့ကိုစောင်းပြောနေတယ်ထင်ပြီး နှစ်ကူးကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ။ ဒါကို နှစ်ကူး ဂရုမစိုက်ပါ။

ပြောလက်စနဲ့ မကြားကြားအောင်ကိုပဲ ... တမင်ဆက်ပြောပေးလိုက်သည်။ ။

မမအေးသီတာကရော ဘာထူးသေးလို့ လဲ ...။

နှစ်ကူးဆိုင်မှာ လူကျတာနဲ့ ... မမအေးသီတာ မျက်စောင်းက ... နှစ်ကူးဆီကိုပဲ ရောက်ရောက်နေတာ။ ခက်တာက မမအေးသီတာက ကလေးတစ်ယောက်မအေ နှစ်ကူးဆိုင်လောက်တော့ ... ကောင်လေးတွေနဲ့ ဘယ်မှာ အုံခဲနေပါ့မလဲ ...။

ပြီးတော့ ...သူ့ရခိုင်မုန့်တီသုပ်က ... ချဉ်စုတ် ပြလန်နေတာ ...။

နှစ်ကူး အားနာလို့ တစ်ခါမှာ စားကြည့်ပါတယ် ...။

ပဒဲကောတွေ ... တအားထည့်ထားလို့ တရှူးရှူးနဲ့ စပ်လို့ မဆုံး ...။

မုန့်ဖတ်က ... ချဉ်နေတော့ ... ပိုဆိုးသည် ။

“ဒီမှာ ... မိုးကို ... ငါ့ကိုမကျေနပ်ရင် ငါ့ကိုတည့်တည့်လာပြော ... ငါတို့ ကသူများ လို ကွယ်ရာမှာ အတင်းမချတတ်ဘူး ... တက္ကသိုလ်စာ ပေးစာယူ တက်နေတဲ့ နှစ်ကူးက ... မနက်ဆို ဈေးထဲမှာ ... အတိုးလိုက် တောင်းတယ် ... ညနေမှာ လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ်ဆိုင် ဖွင့်ထားတယ် ... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ ... ကိုယ့်လိုမြတ်ချင်ရင် ... ကိုယ့်လိုသန့်သန့်လေး ရောင်း ...”

“အမလေးနှစ်ကူးရယ် ... နင်ရောင်းတာ ... သန့်သန့်လေးရောင်း တာ ... ဟုတ်လား၊ ခေါက်ချိုးလောက် အမြတ်တင်ထားတာ သန့်သန့် လေးရောင်းတာလား ...”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ ... သန့်သန့်လေးရောင်းတာပေါ့ဟဲ့ ...”

မိုးကို ... ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲနေအောင် နှစ်ကူး လှမ်းခေါက်လိုက် သေး၏။

မိုးကိုက ... စပ်ဖြဖြရယ်လျက် ...။

“အေး ... သန့်သန့်လေးမလုပ်နဲ့ ... နင့်ကိုဂန့်ဂန့်လေး ဖြစ်အောင်လုပ်မယ့် ... စည်ပင်က ... အစ်ကိုကြီးတွေ လာနေပြီ ...”

“ဟယ် ... သွားပါပြီ ...”

ပြောပြီးတာနဲ့ မိုးကိုတချိုးတည်း လစ်ပြီ ...။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ ... ဒီဆိုင်တွေက ... ဘယ်သူ့ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်ရောက်အောင် တက်ရောင်းနေတာလဲ ...”

“ရှင် ... ကိုကြီး ...”

“စည်ပင်မြေနဲ့ မလွတ်ဘူးဆိုတာ ... မသိဘူးလား”

နှစ်ကူးထွက်ပြေးလို့ မရ ...။

ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့ မိသလိုကြီး မိနေတာဆိုတော့ အပြုံးကလေးကိုဖန်ဆင်းပြီး စည်ပင်အစ်ကိုကြီးကို ညှုတ်တော့မည်။

“အဟင်း ... ကိုကြီးပြောတာကို ...နှစ်ကူးသိပါတယ် ကိုကြီးရဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ... နှစ်ကူးတို့ မှာ လေ မောင်နှမတွေကများ တစ်နေ့စာတစ်နေ့ကို ... အနိုင်နိုင်လေးရှာစားနေရတော့ ... အဟင့်”

“ဘာ ... ဒီရုပ်က ... တစ်နေ့စာလေးကို အနိုင်နိုင်ရှာစားနေတဲ့ ရုပ် ... ကြည့်ပါဦး ... ဝတ်ထားတာက အလန်းဒီဇိုင်း ... မရဘူး ... ချလန်ဖြတ်မယ် ...”

“အဟင်း ... မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကြီးရယ် ... စည်ပင်မြေကို ကျော်တာကလည်း ... ကိုကြီးတို့ ကို ... မရှိသေလို့ မဟုတ်ပါဘူး ... ခုံကလေးတစ်လုံး နှစ်လုံးစာလေးလောက် ချလိုက်မိလို့ ... ကျော်သလိုဖြစ်သွားတာပါ နှစ်ကူး ... နှစ်ကူး တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ကိုကြီး ... လာ ... လာ ... ကိုကြီးကို ...လက်ဖက်သုပ်တစ်ပွဲ အလကားကျွေးမယ် ...”

“နှစ်ကူး ... ဟုတ်လား ... မင်းနာမည်က နှစ်ကူးတဲ့ လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုကြီးရဲ့၊ နှစ်ကူးကို ... မြန်မာနှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မှာ မွေးလို့ အဖေက ... နှစ်ကူးလို့ ပဲ နာမည်ပေးထားတာ ... နှစ်ကူးကိုသနားပါနော် ကိုကြီး ... ဟဲ ... ဟဲ ... ကိုကြီးကလေး ... ဂူရွန်ဖြိုးနဲ့

အရမ်းတူတာပဲ”

အဲဒီလိုလည်း ... ဖောရှောလုပ်တတ်သေးတဲ့ နှစ်ကူး။

“ရတယ် ... ရတယ် ... ဒီထက်ရှေ့ကို မတိုးရင် ပြီးရော”

“ကို ... ကြီး ...”

တွေ့လား ... ညနေတဲ့ အသံကိုက ...။

“ဘာလဲကွ ...”

“နောက်နေ့ကျလည်း ... နှစ်ကူးကို လာမဖမ်းနဲ့ နော်”

“ဟာ ... မရဘူး ... စည်ပင်မြေကျော်ရင် ဖမ်းမှာ ပဲ ...”

“အဟင့် ...”

“ဟမ်း ... ဟမ်းငါ့တူရေ ... မအေက ... ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေးမီးမလောင်ထားတာကို ... ဖလမ်းဖလမ်းထပြီး ဒီမှာ ဆိုင်လာဖွင့်နေတာ ... ပြောလို့ လည်း မရဘူး ... ဒင်းကို ... ရုံးခေါ်ပြီး ဒဏ်ငွေရိုက်လိုက်မှ ဒင်း ... မှတ်သွားမှာ ...”

“ဟာ ... အမေနော် ...”

“ဟာ ... စောစောက ... သူပြောတော့ မောင်နှမတွေ အများကြီးနဲ့ ဒုက္ခရောက်နေတာဆို ...”

“အမလေး ... မောင်စည်ပင်ရယ် ... မင်းကအဲဒါကိုယုံနေတာလား ... ဒင်းကငွေမက်လို့ ဖွင့်တာ ... စုဘူးကြီးတွေတစ်ဘူးပြီးတစ်ဘူး ဝယ်ဝယ်ပြီးတော့ကို ပိုက်ဆံတွေ ကြိတ်စုနေတာ ...”

“ကြည့်စမ်း ...”

စည်ပင်ကိုကြီး မျက်လုံးက ... နှစ်ကူးဘက်လှည့် လာပြီ။

“ဟဲ ... ဟဲ ... အမေပြောတာ ... မယုံနဲ့ နော် ကိုကြီး”

အဲဒီလိုလည်း ဒဏ်ငွေအရိုက်မခံရအောင် ပြီတီတီတွေ အိစီကလီ
တွေ လုပ်တတ်သေးတဲ့ နှစ်ကူး ...။

တစ်နေ့မှာ တော့ ...။

★